



לאחד השיעורים. התלמידים התגלגלו מצחוק בראותם את החיות הזרירות מחקות את התלמידים שישבו סביבן על ספסלי העץ.

ז זה השתנה לפתע, למחרת היום בו שודרו החדשות על נצחון צה"ל המזהיר במבואות סואץ. מאותו יום נראתה המורה מילר כנר דוועך. מדי פעם היתה נעמדת ליד הלוח ומבטה היה תורה למרחקים. ברגעים אלה, היתה שוכחת את הכיתה החדשה ואת רעש התלמידים כאילו הפליגה בדמיונה לעולם רחוק, מסתורי. במהרה נודעה סיבת העצבות המורה שהשתלטה על המורה: בנה יורם נפצע באותו קרב אכזרי ומאז נעלמו עקבותיו במדבר. איש לא ידע אם חי הוא או מת. הוא פשוט נעלם. התלמידים האלו משוחחים בלחש, הילכו על בהונות רגליהם בלב יפריעו למורה. הזמנתם להשתתף בחגיגות יום ההולדת של דני היתה נסיון נוסף למצוא תעסוקה שתשעשע את מורתם, תוציא אותה מדכאוניה. חוה הבינה זאת. לכן הקפידה תמיד להופיע במסיבות אלה.

ה מסיבה היתה הפעם יחידה במינה. מלבד ילדי הכיתה וכמה הורים, נכחו באולם הגדול של בית הכספר כל המורים. אפילו המנהל היה שם. חוה מילר היתה שקועה מדי בהרהוריה כדי להבחין בתופעה בלתי רגילה זו. גם מבטיהם הנוצצים של התלמידים לא אמרו לה מאומה. סתם שמחים לקראת המסיבה, אמרה לעצמה.

אחד הילדים עלה על הבמה. "ברשות מורי ורבותי", פתח. "הפעם יש לנו תוכנית מיוחדת, לכל אחד ואחד מכם. שירים, מחולות, פזמונים ואפילו פתח. "הפעם יש לנו תוכנית משום מה עוררה הודעתו שמחה מופרזת. לאמיתו של דבר, לא היה שום דבר מיוחד בתוכנית: דיקלומים, שירי ביאליק ופרקי תנ"ך. "הוי, ציפור הנפש!" תפסה חוה את עצמה לועגת. ואז בא הרגע הגדול, נקודת השיא בתוכנית האמנותית, לפני חלוקת המשקאות. "אנו מתחילים במשלוח המנות היום בשי מיוחד למורתנו האהובה, הגברת מילר, הכריזו הכרוז בקול משונה. "בבקשה, המורה..."

ה זה התרוממה ממקומה, ניגשה לכמה. הנער מסר לה מעטפה עבה, שנשאה את שמה וכתובת בית הספר. "אמא, אני בריא ושלם", ריקדו האותיות בול עיניה. "אני מקהה לבקר בבית בקרוב. יורם." הפתקה השנייה היתה צו מעבר צבאי לגברת מילר חוה, המרשה לנישוא להכנס לשטח בית החולים הצבאי בעזה, לבקר את סגן מילר יורם. בחלק התחתון של המסמך היו כתובות האותיות: ניתן לפי בקשת 97 תלמידה בבית הספר הממלכתי ביפו, שהתחייבו לא להפסיק את לימודיהם עד שמורתם תבקר את בנה הפצוע ותחזור.

המייגר בעל שני הזהב

ה די היריות הגיעו מאחור, עמוסים, רחוקים. השנים שישבו בגיפ נשמו לרווחה: ככל שיתרחקו מקו האש, תהיה מלאכתם קלה יותר. עוד מעט נגיע למחנה", אמר הנהג, כאדם המדבר אל עצמו. חברו יישר את קפלי המפה הפרושה על כרכיו, העביר אצבע לאורך קו אדום על פני המפה. ידו קיפצה ורעד, עם טלטולי הגיפ בשביל. "כן, עוד מעט נגיע... כדאי להתקרב לכביש". בזירות, האיש הנהג את המכונית, עבר להילוך נמוך ופנה דרך החולות שמאלה, אל כביש איסמעיליה. חברו התרומם מעל מושבו, הביט סביבו בקפדנות.

ה נהג פרדי לוי והסייר ראובן גלעד נבחרו במיוחד עלידי מפקד הגדוד לפעולה זו. שניהם היו ילדי מצרים, דיברו ערבית שוטפת, היו די שחומים ושופים להידמות לערבים. כל מה שהיה עליהם לעשות, הסביר קצין המודיעין החטיבתי, הוא להביא בחזרה קצין מצרי, רצוי מדרגת סרן ומעלה, ממטה הדיביזיה המצרית המשווינת, ששכן במחנה ליד כביש איסמעיליה-ניצנה.

"עם או בלי שן זהב?" שאל ראובן בצחוק מר. "או שזה פרט טכני לא חשוב?" התוכנית היתה פשוטה: השניים יעברו את הקוים בגיפ מצרי שבוי, יקחו אתם כמות גדולה ככל האפשר של דלק ומנות קרב ליום אחד. נשק אישי: רובה אוטומטי בלג, תת מקלע קרליגוסטוב וסכיינים. הקצין המצרי היה חשוב מאד למטה החטיבה. חשוב לא פחות היה מועד סיום המיבצע: מחר, בחצות. "עד אז חייב מישור לוו: או אנחנו או המצרים, וכל ידיעה חשובה!"

ע תה היו השנים קרובים מאד למטה. רוב שעות היום נסעו בדרכים העקלקלות של מדבר סיני, כשהגיפ גומע דלק במהירות מבהילה. את הפחים הריקים, שעליהם היתה מוטבעת האות "צ", העברית, קברו בחולות.

עתה, כשהשמש נסתה מערבה לשקוע, שינו השנים לעצמם את פרטי השלב הבא של התוכנית. הם ידעו כי באור ערש, כה מרוחק מקו החזית, לא תהיה בעיה גדולה להסתנן למאהל המטה המצרי, מצד זה של תעלת סואץ. לבושם, צורתם וניב דיבורם הערבי יעזרו להם להסתתר בתוך המאהל. אחר-כך היה צריך לבוא הנעלם הגדול, הבלתי-מתוכנן: איך לשבות קצין (רצוי מסרן ומעלה, הסייד למטה הדיביזיה, עם או בלי שן זהב לת מצאו). אחר כך הכל היה פשוט ומתוכנן: חזרה לגיפ, דהירה באורות דלוקים בכביש הראשי, תפנית חדה במקום מסוים, נסיעה קצרה באורות כבויים, הסתננות ברגל בין שני משלטים מצריים למקום שבו ימתין להם קצין המודיעין החטיבתי, אליו יועבר השבוי, "תמורת קבלה מבוטלת ומוחתמת כחוק."

ב ס האספלט נראה מעבר לגבעה נמוכה. עוד דקה יעלה עליו הגיפ. לפתע פסק לבו של פרדי לחלום. הוא לחץ על דושת הדלק, הרפה, לחץ. המנוע השתעל, כאדם הנחנק לאוויר. המכונית התקדמה עוד כמה מטרים תוך אנחות איומות, עד שלבסוף נדם הלם המנוע בדממה דקה. השנים הביטו זה בזה. ראובן אפילו לא העיז לשאול את הנהג מה קרה. הוא רק ידע שמשוה איום אירע למנוע. הגיפ יישאר תקוע בין החולות. כל רגע עלול לעבור סיור מצרי. התוכנית כולה תלך לעזאזל. הם יצטרכו להסתנן חזרה ברגל. פניו של פרדי לבשו הבעה של אדם העומד על סף מקום קרוב. עיניו הביעו תפילה אילמת למישור — למשך או למנוע, קשה היה לדעת. הוא לחץ על כפתור ההתנעה. המתנע הסתייב, חרק, השתכח. אך המנוע לא התעורר. "אולי הבנוי לא מגיע..." יעץ ראובן. פרדי ירד ממקומו, הרים את כיפת המנוע. קרבי המתכת המסובכים הציפו חום לוהט. פרדי משך בחוט כרוז ועזית את פניו: "הבנוי בסדר משוה התחרבן עם החשמל."

...מטוס הקרב גרר אחריו זנב שחור, ניסה להתישר..."

ה חזה בדיקה חדשה. פרדי משך חוטים, שיפשוך מצתים, טובב ברגים, "אללה יחבר ביתו ובית כל בני הכלבים שטיפלו בגיפ המסונף הזה!" צעק לבסוף. "הקווייל מפוצץ!" איראפטר לחקן אותו? "שאל ראובן. פרדי העיף בו מבט רצחני. "לחקן אותו, לחקן אותו!" חיקה את קול חברו בבזז מלעג. "לא, אדוני הסייר. קווייל מפוצץ אי אפשר לחקן. קווייל מפוצץ אפשר רק להחליף בקווייל חדש, ברחוב ליונסקי בתל-אביב. ובלי קווייל, הטינופת הזאת היא רק אוסף של ברזל, שאללה עצמו לא יזיז אותו. ברור?"

ש ב, אכזר משהו! הציע לבסוף ראובן. "יש לנו קצת דרך עד שנחזור לגדוד." פרדי נגס בביסקוויט הנוקשה כאילו בעפר. "לחקן אותו, לחקן אותו!" חיקה את קול חברו בבזז מלעג. "לא, אדוני הסייר. קווייל מפוצץ אי אפשר לחקן. קווייל מפוצץ אפשר רק להחליף בקווייל חדש, ברחוב ליונסקי בתל-אביב. ובלי קווייל, הטינופת הזאת היא רק אוסף של ברזל, שאללה עצמו לא יזיז אותו. ברור?"

ב רדי טיפל במנוע, ראשו מורכן היטב. ממול, מעברו השני של הכביש, הסתתר ראובן בקפץ קרקע, תת-מקלעו דרוך מתחת לזרועו. שעה שלמה לקח לדחוף את הגיפ דרך החולות עד לנקודה זו של הכביש. עתה חיכו למישהו שאפשר ללכוד ברשתם. חישובם היה הגיוני. כל נהג מצרי שיראה מכונית תקועה בלב המדבר, כשחילל מצרי מטפל במנועה, יעצור באופן אינסטינקטיבי להגיש עזרה או לברר את סיבת הקילקול. עד שהיה מספיק להבין את טעותו, היו השניים כבר משתלטים עליו. חצי שעה המתינו ללקוח. לבסוף, כשאפרוריות הדימומים כיסתה את כל הנוף, הופיעה נקודה כהה מדרום, מכיוון מחנה המטה המצרי. טרטור מנועה התקרב ובא. ראובן הרים את תת-מקלעו, פרדי קירב אליו את רובהו.

המכונית התקרבה במהירות. פרדי התיישר, אותה לה לעצור. המכונית, מכונית-פרטית אמריקאית, צבועה בצהוב בהיר של הצבא המצרי, חלפה על פני הגיפ, נעצרה בחריקת בלמים מרחק 10 מטרים ממנו. ממחבואו, הבחין ראובן בנהג שפתח את הדלת, ניגש חזרה לגיפ התקוע. בפנים, במושב האחורי, נשאה דמות יושבת. "אני מקוה שזה ילך בסדר, אני מקוה שזה ילך בסדר," חשב ראובן, והחל וזחל למכונית. חלוקת העבודה שנראתה כה מובנת מאליה ופשוטה מקודם, נראתה לו עתה טעות איומה. הוא נדבר עם פרדי שבמקרה ויהיה יותר מאיש אחד במכונית ושרק אחד ירד לגיפ, ימתין. פרדי עד שראובן יחסל בירה את יושבי המכונית, לפני שהוא עצמו יחסל את האיש שירד אליו. והנה, במכונית, ישב קצין! קצין שבא ממטה הדיביזיה! קצין שנשלחו עד כאן בשביל להחזירו חי! בפינה נידחת של מוחו של ראובן ריצחה המחשבה המצחיקה, העצבנית: "מי יודע? אולי יש לו שן זהב?"

ר אובן התרומם, רץ אל המכונית. הוא חשש שפרדי יתעצבן, אם היריה תאחר לבוא. תוך שלוש קפיצות ניגש לדלת האחורית, ולפני שהקצין המופתע יכול היה לפצות פיו, פתח את הדלת, תחב אל כרסו את קנה התת-מקלע. "ארפע אידאק!" ציווה. הקצין נענה בציינות. ידיו התרוממו מעל לראשו. ראובן חשב בקדחתנות. איך לאותת לפרדי שיחסל את הנהג? אם יפנה את נשקו לרגע מן הקצין, כדי לירות באוויר, ינסה זה להתחמק. לבסוף הפנה לשנייה את נשקו, ירה צורך קצר אל תחתית המכונית. הקצין כיסה את אגניו בבהלה. מכיוון הגיפ נשמעה יריה אחת, כאילו הד היריות במכונית. כעבור דקה, הופיע פרדי. "נחזור הביתה בפרייבט דה-לוקס", צהל. ואז ראה את הקצין השבוי, לבוש מדירקרב כהים, כשכתף של רביסרן רקום על כתפיותיו. "ואפילו חברה נעימה לא תחסר לנו. לזה אני קורא שירות.. ממש לפי הזמנה!" אותו רגע פתח הקצין את פיו לומר משהו. ראובן לא שמע את דבריו. הוא חיך למראה שן זהב שנצצה באפלולית. "כן", ענה לעצמו, "בדיק לפי הזמנה."